

[P. N. Petersen (Røjle).]

Vi ved ikke noget derom. Men i det radikale venstre er vi ganske på det rene med nødvendigheden af et flyvevåben, som vi er forpligtet til at skulle have alene som medlem af De Forenede Nationer. Vi har her en forpligtelse til i givet fald at anvende et sådant flyvevåben, hvis en af medlemsstaterne bliver angrebet.

Må jeg til slut sige til den højtærede forsvarsminister, at vi i det radikale venstre nok har den opfattelse, at det er nødvendigt, at vi gennemfører en ordning som medlem af Atlantpagten. Det er vi ganske simpelt forpligtet til. Der er blot delte meninger om, hvor omfattende dette beredskab skal være, hvad jeg også gav udtryk for i mit første foredrag, og når vi har indtaget den holdning, vi har, er det ud fra den opfattelse, at vort erhvervsliv og vor økonomi slet ikke kan bære de udgifter, der her kan blive tale om, slet ikke, ligesom jeg før påviste, hvilken skæbnesvanger betydning det har for erhvervslivet, at en så stor del af den mandlige ungdom må ofres på krigsgudens alter. Det kan det danske folk ikke bære. Vi må selv kunne fastsætte omfanget af vort beredskab. Det, som vi magter at yde, det vil vi være med til, men vi kan ikke yde i det omfang, som der her er tale om.

Jeg understregede også før nødvendigheden af, at vi ikke svækkede den sociale standard, for det kunne få de alvorligste følger. Det medfører en større fare for kommunisme end noget andet. Det er jo således, at der er nød i verden hos de underudviklede folk, hvor de sociale tilstande er af en sådan beskaffenhed, at der ingen ambulance-tjeneste er, hverken overfor gamle, syge eller svage, hvor man må sulte ihjel, hvis man ikke selv kan skaffe sig det nødvendige. Hvor der hersker sådanne forhold, er der grobund for kommunismen, for i sådanne lande vil folk, som jeg sagde før, gribe efter et halmstrå, fordi de med sikkerhed ved, at de ikke kan få det værre, end de har det. Det, som vi først og fremmest må bestrebe os for i øjeblikket, er at opretholde en virkelig forsvarlig social standard og så iøvrigt støtte Atlantpagten, når vi nu engang er med deri, i det omfang, vi formår det, således som erhvervslivet og de økonomiske forhold gør det muligt.

Henry Hansen: Det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle) udtalte i sit første indlæg, at han erkendte, det var en livsinteresse for vort land at hindre en besættelse, og hvis vi endelig skulle komme ud for en besættelse, at den så i hvert fald fandt

sted under sådanne former, at vi bagefter kunne sikre vor frie tilværelse. Jeg kunne godt tænke mig at stille det ærede medlem det spørgsmål, om han tror, at det, som det radikale venstre svagt antyder som et beredskab for Danmark, vil være i stand til at opfylde en sådan opgave.

Til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen skal jeg ikke gøre mange bemærkninger. Den højtærede forsvarsminister har allerede svaret på de fleste af de spørgsmål, der kunne være tale om. Lad mig blot lige nævne det ærede medlems bekymring for, at det, vi nu var i færd med at vedtage, var en rammelov. Man kan jo også se således på denne rammelov, at der deri ligger noget usikkert om, hvor stort vi behøver at gøre vort beredskab i fremtiden, og at det derfor ikke er nødvendigt på papiret at fæstne en bestemt størrelse, som man måske i dag anser for at være den rigtige. Der kan altså lige så godt deri ligge, at der er en mulighed for, hvis der kommer en afspænding, da at nøjes med mindre, end man i øjeblikket vil anse for nødvendigt. Det er jo rigtigt, som den højtærede forsvarsminister også sagde, at det er bevillingsmyndighederne, det er rigsdagen selv, der er herre over, hvor mange penge der år for år skal bevilges, og derigennem herre over, hvor store styrker der skal kaldes ind til uddannelse og holdes under våben.

Må jeg have lov til at sige angående de styrker, der opretholdes, hvad den højtærede forsvarsminister også var inde på, at det er meget vanskeligt nøjagtigt at få fastslået, hvordan det forholder sig med størrelsen af de militære styrker, der opretholdes bag det såkaldte jerntæppe. Jeg har set forskellige opgørelser. Den laveste, jeg vil tillade mig at nævne, ligger på omkring 3 mill. mand under våben for Ruslands vedkommende — knap, men omtrent 3 mill. mand —, og man har opgjort, at der i de andre østeuropæiske lande, som er under russisk indflydelse, skulle opretholdes styrker på ca. 1 mill. mand. Det vil altså sige ca. 4 mill. mand ialt. Opgørelsen skulle stamme fra begyndelsen af 1951, og på samme tidspunkt opgjorde man, at der i de vesteuropæiske lande ialt var under våben ca. 300.000 mand. Dette svarer nogenlunde til det resultat, som den højtærede forsvarsminister kom til. Jeg har ikke påstået og agter heller ikke at påstå det, at Rusland ikke har sendt soldater hjem, men det, der skete, var jo, at man ikke sendte hjem i samme omfang, som de vestlige lande gjorde det, og derfor var stillingen den, da man talte om at stabilisere på det styrkeforhold, man